„Nic jiného celý život neumím, nedělám a dělat nebudu."

Pocta pro královnu

Přes třicet let se Blanka Adensamová dotýká českého skla, jeho tajemství a krásy.

Představu z dětství, že by se mohla stát módní návrhářkou, opustila Blanka Adensamová, když přišla na turnovské gymnázium, a po maturitě se rozhodla pro nástavbu na Střední uměleckoprůmyslové škole sklářské v Železném Brodě. „Celý život velebím tuhle školu, která mi dala základ, bez kterého bych se neobešla. Jestliže chcete se sklem pracovat, musíte poznat a pochopit řadu záludností a doslova žít s materiálem. Člověk o něm musí vědět co nejvíc, musí s ním umět zacházet, chápat ho, musí ze školy znát devatero řemesel, ale i tehdy může být výsledek desátou bídou," prozrazuje sklářka po třicetileté úspěšné symbióze s vyvoleným materiálem.

„Sklo je jako člověk. Doslova s ním žiju."

Měla štěstí, že na vysoké škole vedl tehdy ateliér skla světově proslulý profesor Stanislav Libenský. Vedl studenty, aby se na sklo nedívali jako na dekorativní či utilitární materiál, ale aby získali nadhled a cit pro jeho volné umělecké ztvárnění. I díky jeho vedení Blanka zakončila studium nečekaným úspěchem. Jedna její práce z křišťálu zaujala natolik, že ji Američané vybrali mezi stovku prací uměleckých sklářů z celého světa a čerstvou absolventku pozvali na vernisáž do největšího sklářského muzea v Corningu. Výstava otevřela umělkyni dveře k dalším úspěchům.

Malíř Vladimír Komárek, také absolvent železnobrodské „sklandy", Blanku litoval, že si vybrala nejtěžší umělecký obor, a jejím dílům se velmi obdivoval. „Já nic jiného celý život neumím, nedělám a dělat nebudu než sklo," přiznává Blanka. „Od nápadu k dokončení vede trnitá cesta, mnohdy doslova dřina s nejasným technologickým výsledkem. Jednu plastiku děláte měsíce, rok nebo i dva," vysvětluje umělkyně, která se jako první na světě odvážila tavit sklo ve vlastních pecích.

Skleněná krása má v jejím pojetí rozmanité polohy. Najdeme u ní hold přírodě, mystické období, návrat k dětství a víře v Boha, nebo zase vlivy východní filozofie. Nejkrásnější životní událostí bylo pro Blanku narození její dcery Fay Vivien v Kalifornii – z tohoto období jsou díla symbolizující zrod života. Svým výtvarným vyjádřením oslovila Blanka milovníky umění od Vídně po Ohio, kde se prezentovala na desítkách výstav. A Japonci postavili v roce 1994 nedaleko Tokia muzeum jenom pro ni...

„Když mi telefonovali, přeci jen jsem v anglicky vedeném rozhovoru nepochopila vše," vzpomíná, „domnívala jsem se, že jedu jen na otevření nějaké výstavy. Oblékla jsem se do sportovního, přibalila pouze jedny bílé koktejlky. V Tokiu přišel první šok, když tu stála delegace deseti Japonců ve fracích s limuzínami před letištěm. Jako kdyby se chystali vítat anglickou královnu. S přidělenou asistentkou jsem obsadila skvělé hotelové apartmá. A teprve pak jsem pochopila, že ta sláva je jenom pro mě! Nakonec mě odvezli na pahorek nad mořem, kde jsem zlatými nůžkami stříhala pásku u nové budovy muzea mých prací. Litovala jsem, že jsem se nemohla obléci do jiných šatů. Ale jak mi prozradila asistentka, bílá barva se tu nosí hlavně na pohřby. Pro mne to byl ovšem velký hold českému sklu v asijském světě. Byla jsem vždy hrdá na naše sklářství. Nikdo ve světě mi nevěřil, že máme sklárny, kde pracují stovky sklářů najednou. Proto je mi líto, že dnes pece vyhasínají a opouští se tradice. To není dobré, protože už bychom se k ní nemuseli vrátit," varuje umělkyně.

Vladimír Burjánek

Nejtěžší obor
Vytvořit jedno jediné dílo ze skla znamená měsíce a roky příprav a tvrdé práce. Přesto by svou tvorbu Blanka Adensamová za nic nevyměnila.

Na vernisáži s dcerou a přáteli.

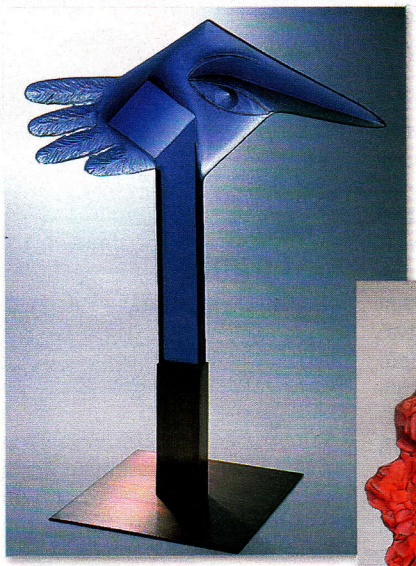

▲ **Zázrak života**
Umělkyně nachází hlubokou inspiraci v organické přírodě.

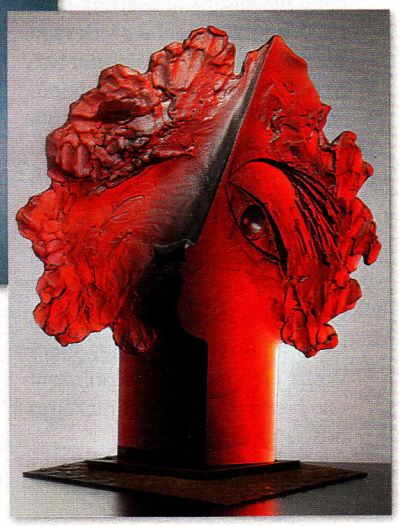

Sen a realita ▶
V tvorbě Blanky Adensamové se prolínají téměř mysticky.